

Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από Ηλίαννα - 12/11/2009 09:55

Εδώ, εδώ Πολυτεχνείο
ακούτε ελεύθερο σταθμό
εδώ είναι το σκληρό σχολείο
οι φοιτητές μαζί με το λαό.
Άντε, βοηθάτε παληκάρια
βάλτε όλα σας τα δυνατά,
ν' αγωνιστούμε σαν λιοντάρια
να θυμηθούμε τα παληά.
Εδώ, εδώ Πολυτεχνείο
ακούτε ελεύθερη φωνή
εδώ είναι το κρυφό σχολείο
για λευτεριά, ειρήνη, προκοπή.
Εμπρός, εμπρός Πολυτεχνείο
εμπρός, δεν βγάζει τσιμουδιά
έξω το κάνανε σφαγείο
νεκροί οι φοιτητές κι' η ανθρωπιά.

<http://www.youtube.com/watch?v=xQilRjOgAFo>

Τραγούδι: Το Μεγάλο Μας Τσίρκο
Στίχοι: Ιάκωβος Καμπανέλλης
Μουσική: Σταύρος Ξαρχάκος
Ερμηνεία: Νίκος Ξυλούρης, Τζένη Καρέζη

Μεγάλα νέα φέρνω από 'κει πάνω
περίμενε μια στάλα ν' ανασάνω
και να σκεφτώ αν πρέπει να γελάσω
να κλάψω, να φωνάξω, ή να σωπάσω

Οι βασιλιάδες φύγανε και πάνε
και στο λιμάνι τώρα, κάτω στο γιαλό
οι σύμμαχοι τους στέλνουν στο καλό

Καθώς τα μαγειρέψαν και τα φτιάξαν
από 'Ξαρχής το λάκκο τους εσκάψαν
κι από κοντά οι μεγάλοι μας προστάτες
αγάλι-αγάλι έγιναν νεκροθάφτες

Και ποιος πληρώνει πάλι τα σπασμένα
και πώς να ξαναρχίσω πάλι απ' την αρχή
κι ας ήξερα τουλάχιστον γιατί

Το ριζικό μου ακόμα τι μου γράφει
το μελετάνε τρεις μηχανογράφοι
Θα μας το πουν γραφιάδες και παπάδες
με τούμπανα, παράτες και γιορτάδες

Το σύνταγμα βαστούν χωροφυλάκοι

και στο παλάτι μέσα οι παλατιανοί
προσμένουν κάτι νέο να φανεί

Στολιστηκαν οι ξένοι τραπεζίτες
ξυρίστηκαν οι Έλληνες μεσίτες
Εφτά ο τόκος πέντε το φτιασίδι
σαράντα με το λάδι και το ξύδι

Κι αυτός που πίστευε και καρτερούσε
βουβός φαρμακωμένος στέκει και θωρεί
τη λευτεριά που βγαίνει στο σφυρί

Λαέ, μη σφίξεις άλλο το ζωνάρι
μην έχεις πια την πείνα για καμάρι
Οι αγώνες που' χεις κάνει δεν 'φελάνε
το αίμα το χυμένο αν δεν ξοφλάνε

Λαέ, μη σφίξεις άλλο το ζωνάρι
η πείνα το καμάρι είναι του κιοτή
του σκλάβου που του μέλλει να θαφτεί

Απ:Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από Dafni - 12/11/2009 10:13

Το Χρονικό !!

<http://i35.tinypic.com/zvc68i.jpg>

14 Νοέμβρη 1973.

Οι φοιτητές της Αθήνας καταλαμβάνουν το Πολυτεχνείο.
Σύνθημά τους: ΨΩΜΙ- ΠΑΙΔΕΙΑ- ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ- ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ.

Ώρα 7 μ.μ. από 1500 φοιτητές πάρθηκε η απόφαση « να μείνουμε απόψε στο Πολυτεχνείο».
Συγκροτείται Συντονιστική Επιτροπή απ' όλες τις σχολές και επιβάλλει έλεγχο σε ανεύθυνα
συνθήματα και μεταδίδει τα δικά της από μεγάφωνα και το μικρό πομπό, αλλά και συγκεντρώνει
τρόφιμα, φάρμακα κλπ.

Γύρω στο Πολυτεχνείο και χιλιάδες αδούλωτοι Έλληνες τούς συμπαραστέκονται.

15 Νοέμβρη 1973.

Γέμισαν τα κτίρια του Πολυτεχνείου και το προαύλιο από φοιτητές και απέξω δεκάδες χιλιάδες
λαού και μαθητών, που έρχονται κατευθείαν από τα σχολεία τους, φέρνοντας στους ελεύθερους και
μαχητικούς φοιτητές όλο και περισσότερα τρόφιμα, φάρμακα κλπ.

Εκλέγεται Συντονιστική Επιτροπή που συμμετέχουν και δυο εργάτες, και σε ανακοίνωση της λέει: η
εκδήλωση του Πολυτεχνείου είναι αντιφασιστική και αντιμπεριαλιστική.

Λειτουργεί νέος πομπός, που τώρα ακούγεται σ' όλη την Αττική. Υπερηφάνεια και συγκίνηση
κατέχει όλους τους Έλληνες που τ' ακούνε:

«Εδώ Πολυτεχνείο! Εδώ Πολυτεχνείο! Σας μιλά ο Ραδιοφωνικός Σταθμός των ελεύθερων
αγωνιζόμενων φοιτητών, των ελεύθερων αγωνιζόμενων Ελλήνων. Κάτω η χούντα, κάτω ο

Παπαδόπουλος, έξω οι Αμερικάνοι, κάτω ο φασισμός, η χούντα θα πέσει από το λαό...
Λαέ, κατέβα στο πεζοδρόμιο, έλα να μας συμπαρασταθείς, τη λευτεριά σου για να δεις...»
Στη Θεσσαλονίκη και Πάτρα οι φοιτητές καταλαμβάνουν τα Πανεπιστημιακά κτίρια. Οι αγρότες από τα Μέγαρα ξεκινούν για την Αθήνα. Στο Αιγάλεω γίνονται επαναστατικές εκδηλώσεις και ακολουθούν τέτοιες στις συνοικίες της Αθήνας και του Πειραιά. Όλη η Ελλάδα συμπαρίσταται στους ελεύθερους αγωνιζόμενους φοιτητές.

16 Νοέμβρη 1973.

Πάνω από 150.000 άνθρωποι είναι γύρω από το Πολυτεχνείο και βροντοφωνάζουν με τους ελεύθερους φοιτητές «Κάτω η χούντα, η χούντα θα πέσει απ' το λαό».

Ώρα 7 και μισή μ.μ.

Ο δικτάτορας δίνει διαταγή να χτυπηθεί πρώτα η λαοθάλασσα, που είναι γύρω στο Πολυτεχνείο. Δακρυγόνα πέφτουν συνεχώς και κάνουν αφόρητη την ατμόσφαιρα. Ο λαός ανάβει φωτιές και τα εξουδετερώνει. Τώρα σφυρίζουν σφαίρες και οι πρώτοι νεκροί πέφτουν μέσα και έξω από το Πολυτεχνείο. Ο λαός στήνει οδοφράγματα, δεν υποχωρεί, παλεύει άοπλος, παραμένει στη θέση του.

Ώρα 12 τη νύχτα μπαίνει στην Αθήνα στρατός και τανκ και καταλαμβάνουν επίκαιρες θέσεις.

17 Νοέμβρη 1983, ώρα 2 πρωινή.

Τα τανκ πλησιάζουν το Πολυτεχνείο.

«Φαντάροι, είμαστε άοπλοι, είμαστε αδέρφια, μη μας χτυπήσετε, ελάτε μαζί μας» φωνάζουν οι φοιτητές και ο Ραδιοφωνικός Σταθμός καταγγέλλει στον Ελληνικό λαό την ανίερη πράξη του δικτάτορα.

Ώρα 3 πρωινή.

Ένα τανκ γκρεμίζει τη σιδερένια πόρτα του Πολυτεχνείου κι ας είναι στα κιγκλιδώματα φοιτητές. Ρίχνονται ριπές. Στρατός και αστυνομικοί μπαίνουν στο προαύλιο. Οι φοιτητές προσπαθούν να φύγουν, αλλά δέχονται άγριες επιθέσεις. Πολλοί φαντάροι προσπατούν και βοηθούν τους φοιτητές να φύγουν, αλλά τους κυνηγούν οι γενίτσαροι. Πολλοί συλλαμβάνονται και οδηγούνται στην Ε.Σ.Α όπου βασανίζονται φρικτά.

Οι οδομαχίες συνεχίζονται γύρω από το Πολυτεχνείο μέχρι το πρωί.

Ώρα 11 π.μ. επαναφέρεται στρατιωτικός νόμος.

Το Πολυτεχνείο στάθηκε η αρχή για το τέλος τους.

Ο νέος δικτάτορας ανοίγει το δρόμο για τη διχοτόμηση της Κύπρου.

Ο ξεσηκωμός του λαού και το εθνικό έγκλημα γκρεμίζουν τη δικτατορία και ξαναγυρίζει η Λευτεριά και η Δημοκρατία.

Η οργή του λαού ενάντια στους φασίστες φάνηκε με τον ξεσηκωμό του Πολυτεχνείου. Εκεί τα αδούλωτα νιάτα- φοιτητές και μαθητές- ενώθηκαν με το λαό και ύψωσαν το κορμί και την ψυχή τους απέναντι στα τανκ για τη Λευτεριά, τη Δημοκρατία και για την Εθνική Ανεξαρτησία.

=====

Απ:Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από Σφακιανός - 12/11/2009 13:36

...Ήμουνα μέσα και τις τρεις τελευταίες μέρες. Όταν έπεσε το άρμα στην πύλη, με διαταγή του καθάρματος ταγματάρη Δερτιλή, (τότε και νύν απλό φαντάρο τώρα), φύγαμε μαζί με τον αδελφό

μου Κωνσταντίνο, (φοιτητή της Νομικής τότε), από την μικρή πόρτα που βλέπει προς τη Στουρνάρη. Κρυφτήκαμε σε μία οικογένεια στα Εξάρχεια και με τά από μισή ώρα μας πιάσανε από τηλεφώνημα του "ανδρός" του σπιτιού. Ακολούθησε το Χαϊδάρι, η συνέντευξη προδοσία του "διαβόητου" Νίκου Μαστοράκη και μετά ΕΑΤ-ΕΣΑ κλπ, κλπ, (7 ράμματα στο πόδι)...

Αυτά για να μην ξεχνάτε οι νεώτεροι. φιλάκια πολλά.

http://www.mageirikesdiadromes.gr/images/fbfiles/images/4297_polytexneio_1_.jpg

=====

Απ:Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από Dafni - 12/11/2009 16:56

Εφημερίδες Πρωτοσέλιδα !

<http://i36.tinypic.com/e96i4l.jpg>

<http://i37.tinypic.com/53mw0h.jpg>

=====

Απ:Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από gaknis - 13/11/2009 06:30

Τα λόγια είναι πολύ λίγα και φτωχά για να περιγράψω το μεγαλείο της ψυχής αυτών των Παιδιών.

Άραγε πόσοι απο μας και πόσα νέα παιδιά γνωρίζουν το τι έγινε τότε και τι πραγματικά γίνονταν.

Άραγε θα υπάρξουν ξανά τέτοια Παλληκάρια?

=====

Απ:Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από Σφακιανός - 13/11/2009 07:07

Υπάρχουν "τέτοια παλληκάρια", που διερωτάσαι gaknis, γιατί και οι σημερινοί νέοι λΕλληνες είναι...

ΨΩΜΙ, ΠΑΙΔΕΙΑ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Τρεις απλές λέξεις που συνυπάρχουν στο DNA κάθε Έλληνα, κάθε Έλληνα που στις φλέβες του ρέει το αίμα των θεών του, το Ίχωρ.

Συνεχιστές του ανένδοτου αγώνα, γενιά του «114», (το 114ο άρθρο του συντάγματος), και των «Ιουλιανών» του 1965, η ψυχή του ελεύθερου Έλληνα επαναστάτησε, οι «μακρυμάληδες», (μόδα της εποχής), οι «τεντυ-μπούδες», (έτσι μας λέγανε τότε), θυμηθήκαμε την κληρονομιά που μας άφησαν οι πρόγονοί μας: «Υπέρ τής ελευθερίας μάχεσθαι» (Πλάτων)

Ο όρκος:

«Εμείς οι φοιτηταί των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων ορκιζόμαστε στ' όνομα της ελευθερίας

να αγωνισθούμε μέχρι τέλους για την κατοχύρωση των ακαδημαϊκών ελευθεριών, του πανεπιστημιακού ασύλου, της ανακλήσεως όλων των καταπιεστικών νόμων και διαταγμάτων. Οркиζόμαστε αλληλεγγύη σ' όλο το φοιτητικό κόσμο της Ελλάδας που βασανίζεται. Η βία και η τρομοκρατία δεν θα περάσουν. Ζήτω ο αδούλωτος φοιτητικός κόσμος της Ελλάδας.»

Αν λαχταράς τη λευτεριά
σε ξένους μην ελπίζεις
μόνος σου πάρτην αν μπορείς
αλλιώς δεν την αξίζεις.

http://www.mageirikesdiadromes.gr/images/fbfiles/images/295218868_99df1f75ac_1_.jpg
http://www.mageirikesdiadromes.gr/images/fbfiles/files/_____.doc

=====

Απ:Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από mara - 16/11/2009 09:45

<http://www.youtube.com/watch?v=sIWRbC8txK0>

=====

Απ:Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από Dafni - 16/11/2009 17:28

<http://i38.tinypic.com/23r4pq9.jpg>

<http://www.youtube.com/watch?v=5GOQKEKDnBU>

=====

Απ:Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από mara - 17/11/2009 09:29

<http://www.youtube.com/watch?v=Fs4LhhcfnSE>

=====

Απ:Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από Σφακιανός - 17/11/2009 12:48

"ΕΔΩ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ, ΕΔΩ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ...."

Αφιέρωμα

ΨΩΜΙ- ΠΑΙΔΕΙΑ- ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ:

Τρεις απλές λέξεις που συνυπάρχουν στο DNA κάθε Έλληνα, κάθε Έλληνα που στις φλέβες του ρέει το αίμα των θεών του, το Ίχωρ.

Συνεχιστές του ανένδοτου αγώνα, γενιά του «114», (το 114ο άρθρο του συντάγματος), και των «Ιουλιανών» του 1965, η ψυχή του ελεύθερου Έλληνα επαναστάτησε, οι «μακρυμάληδες», (μόδα της εποχής), οι «τεντυ-μπούδες», (έτσι μας λέγανε τότε), θυμηθήκαμε την κληρονομιά που μας άφησαν οι πρόγονοί μας: «Υπέρ τής ελευθερίας μάχεσθαι» (Πλάτων)

<http://i36.tinypic.com/2vv3t3m.jpg>

Αν λαχταράς τη λευτεριά
σε ξένους μην ελπίζεις
μόνος σου πάρτην αν μπορείς
αλλιώς δεν την αξίζεις.

Αυτές οι ημέρες, (36 χρόνια μετά), γυρίζουν στο μυαλό μου σαν κινηματογραφική ταινία που ξεπήδησε μέσα από το «αρχείο» των αναμνήσεων μου. Γιατί τις έζησα, τις αισθάνθηκα, τις μύρισα, στιγμές που χαραχθήκαν βαθιά πάνω στο πετσί μου και στην μνήμη μου και που καμιά «γομολάστιχα» του χρόνου δεν μπορεί να τις σβήσει.
(Καταστάσεις και ονόματα είναι βαθειά χαραγμένα στο μυαλό μου. Την «αμνηστία» την έδωσα, την «συγχώρεση» ποτέ όσο ζώ).

Έτος 1973 και η χούντα των Συνταγματαρχών είχε κλείσει 6 χρόνια ζωής. Η έλλειψη ελευθερίας, σε έπνιγε, σε συνέθλιβε, και το σύστημα διακυβέρνησης είχε αρχίσει να σαπίζει, από τη διαφθορά, τη «ρεμούλα» και την ασωτία.

Με ,«Άρτον και θεάματα» προσπαθούσαν να ευνουχίσουν την Ελλάδα, (για τον Λαό μόνο θεάματα, τον «Άρτον» τον κρατούσαν για πάρτη τους...).

<http://i35.tinypic.com/11c4oj5.jpg>

Τα Πανεπιστήμια της χώρας, μοναχικοί Απόστολοι και μάρτυρες και ελευθερίας και αξιοπρέπειας, είχαν αρχίσει να σηκώνουν τα αναστήματά τους, στον ανήμπορο να κινηθεί Ελληνικό λαό, μη μπορώντας να ανεχθούν άλλο τον κάθε κομπλεξικό «λοχία»... να σου λέει, «Σκάσε, θα διαβάξεις και θ' ακούς ότι θέλω εγώ».

Πρώτα η... Νομική Αθηνών και η Νομική του Αριστοτελείου πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Στο Πολυτεχνείο στην Αθήνα, μετέπειτα, η μοίρα όρισε να παιχτεί η τελευταία πράξη του δράματος. Μια πράξη, που έμελλε να αποβεί ηρωική για τον τόπο, και μοιραία για το καθεστώς της χούντας των Συνταγματαρχών.

Ο πανίσχυρος Παπαδόπουλος σε συνεργασία με το «πολιτικό ζόμπι», τον αχόρταγο για εξουσία Μαρκεζίνη, είχαν αρχίσει να παραχωρούν κάποιες «ελευθερίες» στους Έλληνες, βγάζοντας τους σιγά σιγά από τον γύψο! Έτσι παρομοίαζε ο Παπαδόπουλος στα πρωθυπουργικά του μηνύματα τον Ελληνικό λαό, (έλεγε ότι: «Ο λαός ασθενεί βαρέως και θα πρέπει να εγχειρισθεί και να μπει στον γύψο»).

Σαν αυτές τις ημέρες, ημέρες ηλιόλουστες σαν ανοιξιάτικες. Λες και η φύση ετοιμαζότανε και αυτή να συμμετάσχει στα γεγονότα της 17ης Νοεμβρίου. Στο κτίριο των οδών Τσοίτσα Πατησίων Στουρνάρα (τότε) και Μπουμπουλίνας, (όπου και το διαβόητο ανακριτικό κέντρο της Ασφάλειας με την περιβόητη «ταράτσα»), πολλοί φοιτητές, έχουν αρχίσει να συγκεντρώνονται και τα συνθήματα που επικρατούν για την εποχή εκείνη είναι συγκλονιστικά. «Ψωμί - Παιδεία - Ελευθερία», «Ένας είν'

ο Αρχηγός ο Κυρίαρχος Λαός», «Κάτω η Χούντα», «Σήμερα Πεθαίνει ο Φασισμός», κλπ.

Τετάρτη 14 Νοέμβρη, μόλις αποφυλακισθείς, (με χάρη), από της φυλακές της Αίγινας, (είχα καταδικασθεί σε 6 χρόνια φυλακή, από το διαρκές Στρατοδικείο, για την συμμετοχή μου στο 3ο κίνημα του Π. Ναυτικού), επέστρεφα στο σπίτι της θείας μου, (αδελφής της μητέρας μου), που με φιλοξενούσε. Το σπίτι ήταν στην οδό Δασκαλάκη 5 στους Αμπελοκήπους.

Μετά από τα καθιερωμένα καλωσορίσματα και συγκινήσεις, και πάνω στο φαγητό, που η θεία μου έστρωσε να φάω, μου είπε: «Ο αδελφός σου είναι εξαφανισμένος εδώ και τρεις μέρες χωρίς να πάρει ένα τηλέφωνο κι' ανησυχώ. Αλλά κάτι ακούω και γίνεται στο Πολυτεχνείο, κάποιοι λέει φοιτητές έχουν κλειστεί μέσα αλλά δεν κατάλαβα και καλά, λές ν' άναι μπλεγμένο και το -παιδιά- μέσα;» (Η καημένη η θεία μας, επειδή η ίδια δεν είχε παιδιά, γι' αυτήν πάντοτε είμαστε «παιδιά»). Παράτησα το φαγητό και έφυγα σφαίρα να βρώ τον αδελφό μου. Κατέβηκα με τα πόδια από την Λ. Αλεξάνδρας και έφθασα έξω από το Πολυτεχνείο.

Πίσω από τα κάγκελα πολλοί φοιτητές μου φώναζαν για τα μελλούμενα και με καλούσαν να ενώσω την φωνή μου με την δική τους. Ρώτησα αν ήξεραν «που θα βρώ τους φοιτητές που ήλθαν από την Νομική» κάτι μου είπαν, κάπου μου έδειξαν και έτσι..... βρέθηκα μέσα.

Θυμάμαι ακόμα πως όλη η γύρω περιοχή μύριζε μπαρούτι. Η κίνηση στους γύρω δρόμους, το πορτοκαλί ηλιοβασίλεμα, σε ένα πεντακάθαρο Αττικό ουρανό, τα μεγάφωνα, τα βαψίματα με σπρέι των τρόλεϊ, οι άπειρες φωνές και τόσα άλλα, έδειχναν, ή καλύτερα προμήνυαν, ότι εκείνη η νύχτα θα ήταν τελείως διαφορετική από τις προηγούμενες.

Εψαξα, ρώτησα, αλλά δεν βρήκα τον αδελφό μου. Όταν ρώτούσα με αντιμετώπιζαν με κάποια επιφυλακτικότητα, (μήπως ήμουν «ασφαλίτης», ή «Κυπατζής»). Τέλος πάντων κείνο το βράδυ επέστρεψα στο σπίτι γύρω στις 9 με ένα κατάλογο που μου δώσανε τα παιδιά της συντονιστικής με ότι κατά την γνώμη τους μπορεί να χρειαζόταν. (Φάρμακα, επιδέσμους, βαμβάκι, ιώδιο κλπ). Μόλις μπήκα στο σπίτι, τηλεφώνησε η μητέρα μου από τα Χανιά και μου λέει:

- «Μου είπε η θεία σου ότι βγήκες σήμερα, γιατί σ' αφήσανε;»
- Χάρη δώσανε, μητέρα
- «Στον Σήφη τον Βαλιράκη δώσανε;»
- όχι μητέρα δεν δώσανε, τον στέλνουνε στην Κέρκυρα...
- «Τέλος πάντων, δεν έπρεπε να δεχτείς τη -χάρη-... τι πάει να πει ... χάρη, δικαιολογία είν' αυτή;»
-
- «Βρήκες τον Κωνσταντίνο;»
- όχι μητέρα, της απαντώ, αλλά σήμερα θα τον βρώ...
- «Κι' εσύ τι κάνεις τώρα στο σπίτι»
- Ήρθα να αγοράσω κάτι φάρμακα και να τα πάω στους φοιτητές, της λέω
- «Να τα πάρεις και να πάς πίσω, δεν έχεις καμιά δουλειά έξω, να βρεις και τον αδελφό σου και πρόσεξε, θέλω να μου δώσετε το δικαίωμα να βάλω τη σημαία στο μπαλκόνι».

Οι μεγαλύτεροι φίλοι έφθαναν στο σπίτι, της θείας μου, αλλά όχι χαμογελαστοί όπως άλλες φορές. Στα πρόσωπά τους διέκρινες φόβο αμηχανία εκνευρισμό. Ήξεραν από κατοχή και πιο πολύ από εμφύλιο. Μύριζαν σαν λαγωνικά τον αέρα. Τον γνώριζαν αυτόν τον αέρα.

Γύρισα το ίδιο βράδυ στο Πολυτεχνείο, με όλ' αυτά που μου παράγγειλαν. Την επομένη το πρωί βρήκα τον αδελφό μου που μαζί με τους υπόλοιπους της Νομικής βρισκότανε στην Αρχιτεκτονική.

Στα σπίτια τους οι Αθηναίοι έστρωναν τραπέζι για το καθημερινό δείπνο, μα τα αυτιά τους ήταν κολλημένα στο ραδιόφωνο με την βελόνα κολλημένη στα βραχέα, που άκουγες τις φωνές των τότε φοιτητών Παπαχρήστου και Μαρίας Δαμανάκη που συνεχώς έστελναν τα μηνύματα τους σαν λυγμό καρδιάς, φωνάζοντας: "Εδώ Πολυτεχνείο, Εδώ ΠολυτεχνείοΚαι η φοβερή εκείνη ιστορική νύχτα άρχισε να κυλάει.

Στην Πατησίων άρχισαν οι πρώτες σκηνές που ανατρίχιαζαν κάθε ψυχραιμο. Οι πρώτοι διαδηλωτές φοιτητές, εργάτες, και απλός κόσμος, ερχόντουσαν από το Πολυτεχνείο, όπου τα όργανα του κράτους, και του παρακράτους χτυπούσαν αλύπητα. Άρχισαν να φοράνε μαντήλια στα μάτια να στύβουν λεμόνια, να ανάβουν φωτιές, να βάζουν βαζελίνη στα μάτια για τα δακρυγόνα και να γυρνάνε ανάποδα τα αυτοκίνητα, για να φτιάξουν οδοφράγματα.

Κοίταζαν παράξενα αγριεμένα και ένας από αυτούς, με μάτια γουρλωμένα και φωνή που έβγαζε φωτιά, φώναζε:

Αυτό ήτανε. Το τι έγινε από κεί και πέρα δεν λέγεται.

Πιο πάνω προς τα Εξάρχεια, υπήρχε μια κλινική της οποίας το αφεντικό ένας δημοκρατικός γιατρός αποφάσισε να την κρατήσει ανοικτή όλη την νύκτα. Ήξερε πως τούτη η βραδιά θα είχε δουλειά για τα χειρουργεία από σφαιρες λαβωμένων. Έπρεπε να κρύψει και κανέναν. (Η ρουφιανιά, η προδοσία, και το γλείψιμο, για να σώσουν ορισμένοι το τομάρι τους, πάλι θα βασιλεύαν, το βράδυ εκείνο του Νοέμβρη, σαν μαύρες σκιές, φαντάσματα φτιαγμένα, από τα ρούχα του Εφιάλτη στις Θερμοπύλες). Τα υπόλοιπα τα γνωρίζετε.

<http://i35.tinypic.com/6eeu0g.jpg>

Τα τανκς πάλι στους δρόμους. Η τραγική εισβολή στον χώρο του Ιδρύματος του Μετσόβιου. Οι τόσο νεκροί μέσα και απ έξω. Οι αντιδράσεις όλου του κόσμου. Και της παγκόσμιας γνώμης. Και το τραγικό καλοκαίρι του 74 η πτώση των συνταγματαρχών.

Όμως εκείνη η νύχτα θα μείνει αλησμόνητα γραμμένη στη μνήμη όλων όσων την βίωσαν. Και η επέτειος θα εορταστεί ένα χρόνο μετά με τις ελεύθερες εκλογές για την ανάδειξη της πρώτης κυβέρνησης της μεταπολίτευσης. Και όπως είπε ο Ελύτης «Ένα το χελιδόνι, και η άνοιξη ακριβή, για να γυρίσει ο ήλιος θέλει δουλειά πολλή»....

Γιατί στην Ελλάδα – και όχι μόνο – ο πατριωτισμός είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με τη δημοκρατία:
-- Οι Βενιζελικοί το 1916 ονόμασαν το Κίνημα τους «Εθνική Άμυνα» (εξ ου και «της Αμύνης τα παιδιά διώξανε το Βασιλιά...»).

-- Οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης στη διάρκεια της Κατοχής τραγουδούσαν «Εμπρός ΕΛΑΣ-ΕΛΑΣ για την Ελλάδα».

-- Η «ΕΔΗΝ», (Νεολαία της Ένωσης Κέντρου) και οι «Λαμπράκηδες» κραύγαζαν ρυθμικά «1-1-4» (προτάσσοντας τον πατριωτικό τους καθήκον για την υπεράσπιση του Συντάγματος).

-- Το «Πολυτεχνείο» του 1973 διακήρυσε αγώνα για «εθνική ανεξαρτησία και λαϊκή κυριαρχία». Μπορεί οι δικτάτορες να επικαλέστηκαν το τρίπτυχο «Πατρίς-Θρησκεία- Οικογένεια», αλλά όσοι ξεσηκωθήκαμε εναντίον τους δεν τους «χαρίσαμε» την Πατρίδα. Κάναμε αντίσταση, όχι κατά της «πατρίδας» που σφετεριζόταν η χούντα, αλλά κατά του τυραννικού καθεστώτος της.

(Οι μόνοι που ταύτισαν την Πατρίδα με τη χούντα είναι οι σημερινοί διώκτες του πατριωτισμού)! Μετά τους λαδέμπορους μαυραγορίτες της Κατοχής και τους λακέδες του Πιουριφόϊ, τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια, έχουμε τώρα τα... «καλόπαιδα» του Σόρρος.

Κοινός παρανομαστής: Όλοι τους μίσησαν την Ελλάδα, τη δημοκρατία και τον πατριωτισμό των Ελλήνων.

Κι όλοι τους γράφονται με φαιά γράμματα στους υπονόμους της Ιστορίας.

Της Ελληνικής Ιστορίας...

Ο ΟΡΚΟΣ

«Εμείς οι φοιτηταί των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων ορκιζόμαστε στ' όνομα της ελευθερίας να αγωνισθούμε μέχρι τέλους για την κατοχύρωση των ακαδημαϊκών ελευθεριών, του πανεπιστημιακού ασύλου, της ανακλήσεως όλων των καταπιεστικών νόμων και διαταγμάτων. Ορκιζόμαστε αλληλεγγύη σ' όλο το φοιτητικό κόσμο της Ελλάδας που βασανίζεται. Η βία και η τρομοκρατία δεν θα περάσουν. Ζήτω ο αδούλωτος φοιτητικός κόσμος της Ελλάδας.»

Η δικτατορία δηλώνει 34 νεκρούς και 840 συλλήψεις. Με τη μεταπολίτευση δηλώθηκαν άλλες 21 τουλάχιστον περιπτώσεις θανάσιμου τραυματισμού και τουλάχιστον 2.400 συλλήψεις.

Τα ιδανικά της ελευθερίας, της ανεξαρτησίας, της ειρήνης, της αγάπης για τη ζωή και τον άνθρωπο, παραμένουν ζωντανά και θα παραμένουν επίκαιρα και αναλλοίωτα, όσα χρόνια και αν περάσουν από εκείνη την εξέγερση. Πάντα επίκαιρα, ιδιαίτερα που τα κατοπινά χρόνια, κάποιοι άκαπνοι και απόντες εκείνης της εξέγερσης, καπηλεύτηκαν είτε για να ανέλθουν πολιτικά, είτε ενάντια στους μετέπειτα αγώνες του λαού αποπροσανατολίζοντας την πορεία του με "τρομοκρατικές ενέργειες". Το Πολυτεχνείο ήταν και θα είναι πάντα ένα ζωντανό κάλεσμα για την δημοκρατία, και την ελευθερία, θα είναι ζωντανό μέσα σε κάθε ελεύθερο μυαλό.

Ενεκρίθησαν επίσης ψηφίσματα με τα οποία ζητείται η ανάκληση του διατάγματος για την στράτευση των φοιτητών που απέχουν από τα μαθήματα τους και την επιστροφή των συναδέλφων τους που έχουν ήδη στρατευθεί. Επιτροπή των φοιτητών είχε συνεχείς επαφές με τον πρύτανη κ. Τούντα, ο οποίος φέρεται ότι εδήλωσε ότι δεν έχει αντίρρηση να παραμείνουν οι φοιτηταί εντός του κτιρίου, και ότι δεν πρόκειται να επέμβη η αστυνομία. Αργότερα ο κ. Τούντας εφάρετο να έχη δηλώσει ότι οι φοιτηταί μπορούν να παραμείνουν στο κτίριο και ότι δεν πρόκειται να γίνη διακοπή νερού και ηλεκτρικού ρεύματος.

«Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία». Το ψωμί το χουμε πια περιορίσει γιατί παχαίνει και παλεύουμε με τα τριγλυκερίδια. Σχεδόν κανείς δεν κινδυνεύει πια από την πείνα, το δρεπάνι το 'χει πια στα χέρια της η πρέζα. Την Παιδεία την πλησιάζουν όλοι σαν θεριό από πίσω και διστακτικά. Ποιος να βάλει χέρι στο άσυλο της πλάκας που καλύπτει ακόμη και πρεζέμπορους, κλέφτες και βάνδαλους, στον αφασιακό συνδικαλισμό, στην ασύδοτη συντεχνία της ψευτοπροοδευτικής βλακείας, που, ναι, εμείς τους πληρώνουμε ή στην μαφία των προγραμμάτων; (Σκέφτομαι δε με δέος τα ιδιωτικά Πανεπιστήμια που θα τα αναλάβουν οι γνωστοί πλασιέ, μπετατζήδες, πρόεδροι ομάδων, καναλάρχες. Υποθέτω ότι οι τελετές αποφοίτησης σε αυτά θα είναι σαν τα Βραβεία Αρίων).

Από Ελευθερία πάντως υπερπλήρεις. Δεν νομίζω ότι τίθεται ζήτημα. Ο καθένας λέει και κάνει ότι του καπνίσει. Μπορείς να πληρώνεσαι από τον Έλληνα φορολογούμενο και να τον βρίζεις ως φασίστα και ρατσιστή, να συγγράφεις για τα μυαλά των παιδιών του αριστεριστικές μπουρδες, μπορείς να βγεις και να αβαντάρεις τους κεμαλικούς φασίστες, τους σκοπιανούς αλυτρωτικούς, να φτύνεις την Εκκλησία κι όλα αυτά από κανάλια πανελλαδικής εμβέλειας, ραδιόφωνα, εφημερίδες και περιοδικά, μπορείς να υποστηρίξεις την πιο ακραία και ανθελληνική σαχλαμάρα, να γίνεσαι πόρνη των ΗΠΑ και των Τούρκων προπαγανδίζοντας υπέρ του Σχεδίου Ανάν, να λαδώνεσαι από Υπουργεία και πρεσβείες, μπορείς να αφοδεύεις πάνω στην τιμή, την Ιστορία και το φιλότιμο του λαού σου. Μπορείς να κάνεις πολλά και παρ' όλα αυτά να κυκλοφορείς μάγκας και ωραίος, ενίοτε επιχορηγούμενος κρατικώς και πάντα με την ταμπέλα του «προοδευτικού», του «διανοούμενου» και σούπερ δημοκράτη. Αν τολμήσεις όμως να πεις ότι σήμερα η «πύλη του Πολυτεχνείου» βρίσκεται στην Κερύνεια, στην Χειμάρα και στο Μοναστήρι, τότε την έβαφες. Τότε θα αγωνιστούν για το δικαίωμα σου να το βουλώσεις, θα σε πουν φασίστα, σωβινιστή, εθνικιστή κι άμα τους τραβήξεις την μάσκα, αν επισημάνεις το αυτονόητο του ανήθικου και τσίγγινου διεθνισμού τους, αν πεις πως δεν μπορείς να αγνοείς τα συμφέροντα, την Ιστορία και τους κινδύνους του ίδιου του λαού σου, και πως είναι φασίστας αυτός που υποστηρίζει τους Τούρκους φασίστες και συκοφαντεί τον πατριωτισμό των Ελλήνων, τότε, όλοι αυτοί οι άκαπνοι θα επικαλεσθούν τις «αγωνιστικές τους περγαμνές επί χούντας».

Ε, λοιπόν για να τα κάνουμε ακόμη πιο λιανά: τα στερνά τιμούν τα πρώτα. Όποιος κάποτε αγωνιζόταν εναντίον της αυθαιρεσίας αυτών που κατέλυσαν το πολίτευμα, απογύμνωσαν αμυντικά την Κύπρο και στην συνέχεια ΔΕΝ πολέμησαν τον Αττίλα και που σήμερα είναι καθεστωτική πόρνη και στρέφεται ενάντια στα Εθνικά μας Συμφέροντα, αυτός έχει το πρόβλημα κι όχι εγώ.

Να μην τα κάνουν για να μην τους τα λέω.

Δεν θα κάνω καμία αναδρομή αλλά θυμάμαι ότι τότε έβλεπα ΜΙΑ και μόνο σημαία να κραδαίνουν στα χέρια τους οι φοιτητές και να κρέμεται στα κάγκελα. Αυτή που υπερασπίστηκαν, οι πατεράδες μας στο Αλβανικό Έπος του 40, την ίδια σημαία που σκέπασε τον Καραολή, τον Αυξεντίου, αυτήν που πήγε πολεμώντας ο παππούς μου ως έξω από την Αγκυρα, αυτήν που το 1923 υψώθηκε στα Χανιά όταν η Κρήτη ενώθηκε με την μητέρα Ελλάδα. Αυτήν που ως και τώρα ανεμίζουν οι Έλληνες

«τρελλοί» από χαρά όταν διακρίνονται οι ομάδες μας, στην Αθήνα, στην Λευκωσία, στην Αμερική, στην Αυστραλία, όπου ζουν Έλληνες.

Είναι η ίδια σημαία που σκεπάζει τους πιλότους μας που πέφτουν υπερασπιζόμενοι τα συμφέροντα μας απέναντι στις συνεχείς παραβιάσεις των Τούρκων.

Ο λαός δεν είναι «μια κτηνώδης πόρνη που συνηθίζει στην κάθε βρωμιά», όπως έλεγε ο Μουσολίνι. Σίγουρα όχι ο δικός μας λαός, όχι το δικό μας Έθνος (κακιά λέξη). Έχει μνήμη, φιλότιμο, εξεγείρεται υπέρ του αδικημένου. Όταν το ΝΑΤΟ και οι ΗΠΑ ισοπέδωναν την Σερβία όλη η χώρα παλλόταν από την αγανάκτηση. Σέρβος φίλος μου έλεγε πως έβλεπαν με τους γονείς και την αδελφή του στις ειδήσεις την απίστευτη λαοθάλασσα της συγκέντρωσης της Αθήνας και δεν πίστευαν στα μάτια τους, κλαίγανε. Εμείς μόνον απ' όλη την Ευρώπη. Οι Φράγκοι κι οι Γερμαναράδες δουλεύανε, αποταμιεύανε και κουρεύανε το γκαζόν. Ναι, είναι οι ίδιοι που μπορεί να εκβιαστούν, να πιαστούν στο δόκανο του ρουσφετιού και να ψηφίσουν ακόμη και ανθρώπους που δεν θα τους εμπιστευόνταν ούτε το σκύλο τους αλλά είναι οι ίδιοι που στην κρίσιμη στιγμή, όταν το αγκάθι περάσει τις στοιβάδες της καθημερινότητας και αγγίξει το φιλότιμο, τότε λοιπόν τα στυλώνουν, ανοίγουν το μπαούλο και βγαίνουν στο δρόμο με το Σύμβολο τους. Γιατί ο Έλληνας στο βάθος είναι πάντα ο Δαιμόνιος ο ο Ανυπότακτος. Ευτυχώς.

Μερικοί αφελείς ταυτίζουν αυτές τις ομάδες με το φοιτητικό κίνημα κατά της χούντας. Ξεχνάνε, όμως, κάποιες «μικροδιαφορές»:

- Πρώτον, οι φοιτητές που ξεσηκώθηκαν κατά της δικτατορίας ρισκάραν τα πάντα. Οι σημερινοί κουκουλοφόροι, δεν ρισκάρουν τίποτε.

- Οι φοιτητές που κλείστηκαν στη Νομική και μετά στο Πολυτεχνείο, το 1973, (από την Νομική ξεκίνησε ή όλη εξέγερση), δεν είχαν την κάλυψη ούτε των κομμάτων τους (που ήταν, τότε, παράνομα). Σήμερα έχουν την κάλυψη των πάντων: του Πανεπιστημιακού ασύλου, των περισσότερων κομμάτων, μερίδας του Τύπου και μερίδας των πανεπιστημιακών δασκάλων - κάποιιοι εκ των οποίων τους στηρίζουν από ιδιοτέλεια, ενώ οι περισσότεροι τους ανέχονται από φόβο. Γιατί οι κουκουλοφόροι είναι τραμπούκοι και δέρνουν. Και οι αστυνομία δεν μπορεί να προστατέψει τα θύματά τους.

- Οι φοιτητές του 1973 ξεσηκωθήκαμε παρά το φόβο και ξεπερνώντας το φόβο. Οι σημερινοί κουκουλοφόροι, σκορπάνε οι ίδιοι το φόβο...

- Οι φοιτητές του 1973 δεν κατέστρεφαν την Πανεπιστημιακή περιουσία. Κι όταν οι ελεγχόμενες από το καθεστώς εφημερίδες της εποχής έδειχναν «τις καταστροφές» που έγιναν στο Πολυτεχνείο μετά την εκκαθάρισή του από τους καταληψίες, τα μέλη της διαβόητης «Συντονιστικής Επιτροπής» κατάληψης, που βρίσκονταν ήδη στην παρανομία, έβγαλαν ανακοίνωση με την οποία διακήρυσσαν ότι οι καταστροφές δεν έγιναν από τους φοιτητές, αλλά από τις δυνάμεις καταστολής, μετά την απομάκρυνση των φοιτητών και για να τους διασύρουν.

Για το φοιτητικό κίνημα εκείνης της εποχής ήταν στιγματισμός και όνειδος η καταστροφή και η λεηλασία δημόσιων ή ιδιωτικών περιουσιών. Για τους σημερινούς κουκουλοφόρους, είναι αυτοσκοπός και «τίτλος τιμής».

- Οι φοιτητές του 1973 ανέμιζαν την ελληνική σημαία πάνω στην πύλη του κατειλημμένου Πολυτεχνείου.

Οι σημερινοί κουκουλοφόροι, καίνε την ελληνική σημαία σε κάθε ευκαιρία.

- Οι φοιτητές του 1973 ήθελαν να στήσουν τις κάλπες μέσα στα Πανεπιστήμια. Οι σημερινοί κουκουλοφόροι κλέβουν τις κάλπες και ματαιώνουν τις εκλογές μέσα στα Πανεπιστήμια.

- Οι φοιτητές του 1973 έδειχναν τα πρόσωπά τους, κι ας ζούσαν σε καθεστώς δικτατορίας.

Οι σημερινοί κουκουλοφόροι κρύβουν τα πρόσωπά τους κι ας ζουν σε καθεστώς πλήρους δημοκρατικής ελευθερίας.

Μπορείτε να λέτε ότι θέλετε για τη «γενιά του Πολυτεχνείου». Γνωρίσατε τους ελάχιστους εκείνους, που έκαναν του αγώνες τους «διαβατήριο» κοινωνικής ανόδου και «εφαλτήριο» πολιτικής σταδιοδρομίας. Αλλά τους χιλιάδες αγωνιστές εκείνης της εποχής, που κρατήθηκαν μακριά από όλη αυτή την «κρεατομηχανή», δεν τους μάθατε ποτέ. Άφησαν το «αποτύπωμα» τους τότε και στη συνέχεια έμειναν ανώνυμοι, όχι γιατί έκρυψαν τα πρόσωπά τους, αλλά γιατί είχαν Πρόσωπο και διέθεταν Αξιοπρέπεια.

Οι σημερινοί κουκουλοφόροι, είναι απλά αντικείμενα «υποκινούμενα» ενός σκοτεινού παρακράτους. Φοράνε κουκούλες, όχι για να κρύψουν τα πρόσωπά τους, αλλά γιατί δεν έχουν πρόσωπο. Όπως συμβαίνει πάντα με τις μαριονέτες κάθε παρακράτους. (βλέπε την ομάδα «Καρφίτσα», που σκότωσε τον Γρηγόρη Λαμπράκη)

Εκείνοι που τους καλύπτουν, όμως, έχουν πρόσωπο, έχουν όνομα, όπως έχουν κι ευθύνη. Όπως έχουμε ευθύνη κι όλοι εμείς που τους ανεχόμαστε.

=====

Απ:Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από Νάνα - 17/11/2009 13:22

Στη μνήμη αυτών που έδωσαν την ζωή τους στην εξέγερση του Πολυτεχνείου.

1050 ΧΙΛΙΟΚΥΚΛΟΙ

«Εδώ Πολυτεχνείο, εδώ Πολυτεχνείο!»

Αυτή η φωνή που τρέμει στον αέρα,
δεν σου `στειλε ένα μήνυμα μητέρα,
αυτή η φωνή δεν ήτανε του γιου σου,
ήταν φωνές χιλιάδες του λαού σου.

«Εδώ Πολυτεχνείο, εδώ Πολυτεχνείο!»

Μιλάει ένα κορίτσι κι ένα αγόρι,
εκπέμπουνε τραγούδι μοιρολόι,
χίλιες πενήντα αντένες η λαχτάρα,
σε στόματα μανάδων η κατάρα.

Και τα κορίτσια και τ' αγόρια που μιλούσαν,
τρεις μέρες και τρεις νύχτες δεν μετρούσαν,
δοκίμαζαν τις λέξεις με αγωνία,
κι αλλάζανε ρυθμό στην ιστορία.

«Εδώ Πολυτεχνείο, εδώ Πολυτεχνείο!»

Γραμμένα μένουν τα ονόματα στο αρχείο,
δεν αναφέρονται οι νεκροί που είναι στο ψυγείο,
λένε πως είναι τέσσερις κι είναι εκατό οι μανάδες,
πρώτα σκοτώθηκε η φωνή και σώπασαν χιλιάδες.

Κωστούλα Μητροπούλου

http://www.mageirikesdiadromes.gr/images/fbfiles/images/m_002_037.jpg

Απ:Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από mara - 17/11/2009 13:38

νανα μου ανατριχιασα..ευχαριστω
οσο για τον κυριακο εγκυκλοπαιδεια ζωντανη
<http://www.youtube.com/watch?v=zA0bqeAiuMY>

=====

Απ:Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από Νάνα - 17/11/2009 13:45

Να'σαι καλά Μάρα...και σε μένα αυτό το ποίημα είναι γραμμένο μέσα στην ψυχή μου.

=====

Απ:Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από Hlianna - 17/11/2009 20:44

http://www.youtube.com/watch?v=FxkaY6_adgQ

<http://www.youtube.com/watch?v=qLn0B2jI3nM>

<http://www.youtube.com/watch?v=70-CH-Jq2hg>

=====

Απ:Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από Hlianna - 15/11/2010 17:06

<http://www.youtube.com/watch?v=eRgcA1ec7Xw&feature=share>

=====

Απ:Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από hrisag - 16/11/2010 17:24

http://www.youtube.com/watch?v=IsoVXiL_te8

=====

Απ:Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από Hlianna - 17/11/2010 06:38

Η ιστορία της λέξης Χούντας (και η ετυμολογική σχέση της με τη λ. τσόντα)

http://3.bp.blogspot.com/_4hoys4ryp0E/TOGeVgU6EPI/AAAAAAAAAHKA/p_DQ-2GATP0/s400/%25CE%25A0%25CE%25B1%25CF%2580%25CE%25B1%25CE%25B4%25CF%258C%25CF%2580%25CE%25BF%25CF%2585%25CE%25BB%25CE%25BF%25CF%2582+%25CF%2580%25CE%25B1%25CF%2584%25CF%2584%25CE%25B1%25CE%25BA%25CF%258C%25CF%2582+%25CE%259C%25CE%25B1%25CE%25BA%25CE%25B1%25CF%2581%25CE%25AD%25CE%25B6%25CE%25BF%25CF%2582.jpg

Παρουσίαση με λίγα λόγια: Η ισπανική λέξη junta (προφ. “ιούντα” > στα ελλ. “χούντα”) σημαίνει “ένωση-σύνδεσμος”. Κατά το Oxford English Dictionary ο ισπανικός όρος καθιερώθηκε το 19ο αιώνα, όταν ο Ναπολέων εισέβαλε στην Ισπανία. Τότε, οι Ισπανοί μαχητές κατά των Γάλλων οργανώνονταν σε ομάδες από μια στρατιωτική επιτροπή, μια Χούντα, και έτσι ο όρος έμεινε με τη σημασία του “στρατιωτικού συνδέσμου”. Στα ελληνικά χρησιμοποιήθηκε, κυρίως, για τη Δικτατορία των Συνταγματαρχών (1967), επειδή με αυτό τον όρο χαρακτήρισαν το συγκεκριμένο πραξικόπημα οι ραδιοφωνικοί σταθμοί του BBC και της Deutsche Welle

Αξιοπεριεργη και εντελώς τυχαία είναι η ετυμολογική σχέση της λέξης Χούντας με τη λέξη τσόντα (τσοντάρω, τσοντάρισμα). Προέρχονται και οι δύο από το λατινικό ρήμα iungere (: ενώνω, συνδέω. Η λ. “προσθήκη” στα ιταλικά είναι “giunta”, ενώ στα ισπανικά είναι “iunta”). Ο όρος τσόντα (πορνό σινεμά) χρησιμοποιήθηκε, γιατί οι πρώτες πορνογραφικές σκηνές παρουσιάστηκαν εμβόλιμες σε φιλμ με τελείως διαφορετικό περιεχόμενο. (Γιώργος Δαμιανός)

i-diadromi.blogspot.com

=====

Απ:Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από linmak88 - 17/11/2010 19:52

ΑΝΕΠΙΔΟΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Με αφορμή τα 37 χρόνια απ’ το Νοέμβρη του ‘73

http://www.alfavita.gr/test_foto/test%20f100.gif

Αγαπημένε μου Διομήδη,

δεν έχω καμιά ελπίδα πως το γράμμα μου θα φτάσει σε σένα.

Είμαι πια μεγάλο παιδί και το παραμύθι για αναστημένους νεκρούς και επουράνιους παράδεισους είναι από χρόνια καταχωνιασμένο στο σεντούκι της παιδικής μου αφέλειας.

Όχι πως έχω πάψει να είμαι αφελής. Δε θέλω να παρεξηγηθώ. Ίσα-ίσα μάλιστα και τώρα που σου γράφω από μian αφέλεια κρατιέμαι για να μην καταρρεύσω.

Δεν περιμένω όμως πως θα σε βρει κάπου ο ταχυδρόμος, πολύ περισσότερο στον παράδεισο. Οι

παραδεισένιες θέσεις κοστίζουν χρυσάφι και απευθύνονται σ' αυτούς που τις πληρώνουν μετρητοίς και τις καταχωρίζουν στο Ε9 με τη βοήθεια βατοπεδινών προσευχών. Κι έπειτα όλοι αυτοί οι καλοί και φερέγγυοι αγοραστές του παράδεισου έχουν τόσο ευτραφή καπούλια που πιάνουν πάνω από δυο θέσεις ο καθένας, με εξαίρεση τον Πάγκαλο, που, μαζί με τα 58 ακίνητα του στο μάταιο τούτο κόσμο, για το επέκεινα έχει κατοχυρώσει ολόκληρο τριθέσιο καναπέ στο πάνθεον των υποψήφιων αγγέλων.

Το μόνο επουράνιο που έμεινε για όσους πορευόμαστε με δάνεια, είναι το γκριζο πηκτό σύννεφο πάνω απ' την Αθήνα, μια μαύρη τρύπα και λιγη χωμάτινη βροχή. Χωρίς να συνυπολογίσει βέβαια κανείς την κόλαση που ζούμε, η οποία όμως δεν είναι επουράνια, είναι απολύτως κατουράνια ή μάλλον εντελώς επίγεια.

Φοβάμαι λοιπόν πως κι αυτή η επιστολή μου θα επιστραφεί ως ανεπίδοτη, εκτός αν βρει παραλήπτες όσους κράτησαν την εικόνα σου στη συνωστισμένη, από απώλειες, μνήμη.

Με την ευκαιρία ήθελα να σου πω να μην παρεξηγηθείς αν αυτοί που σε θυμούνται, δεν είναι όσοι θα 'πρεπε.

Σ' αυτούς τους μεταμοντέρνους καιρούς που δεν πρόλαβες να ζήσεις, μας περνούν όλους τακτικά από το καθαρτήριο της μνήμης για να ξεχάσουμε ελπίδες, ιστορικούς παραλληλισμούς, ποιητές, τους χαμένους φίλους, το πανανθρώπινο όνειρο, το βουητό των δρόμων που σαλεύουν, τη γεύση της άγουρης προσδοκίας και της ώριμης απαίτησης, το σχήμα και τον ήχο του γέλιου, ακόμα και τα ίδια τα παιδιά μας.

Η θεραπεία είναι αρκετά αποτελεσματική! Αφού να φανταστείς, όταν βλέπουμε πια κάποιον να γελάει, ξέρουμε πως είναι βαριά αθεράπευτος και επιστρατεύουμε τις μάσκες που μας έμειναν από την πανδημία των χοίρων. Όσες φορές οι αποθεραπευμένοι αισθανόμαστε την ανάγκη του γέλιου, όπως στη διάρκεια της διακαναλικής του, τρόπος του λέγειν, πρωθυπουργού μας ή τώρα στις προεκλογικές ομιλίες των καλλικρατικών, σκάμε στα κλάματα.

Και στη λήθη που αφορά τα παιδιά μας έχουμε πολύ καλά αποτελέσματα. Να σκεφτείς μόνο πως ενώ μια ολόκληρη γενιά – τι λέω εγώ – και την επόμενη και την ακόμα πιο μετά, τις ρίχνουν στα σκουπίδια, εμείς κάνουμε πως δεν καταλαβαίνουμε. Ούτε κι εσύ βέβαια καταλαβαίνεις τι σου λέω γιατί έμεινες στην εποχή που η Ελλάδα αντιμετώπιζε τάχα δημογραφικό πρόβλημα, Ε, λοιπόν σε πληροφορώ ότι και τα λίγα παιδιά που γεννήσαμε πρέπει τώρα να τα πετάξουμε στη χωματερή γιατί κοστίζουν στη σωτηρία της πατρίδας. Η τρόπος του λέγειν κυβέρνησή μας τους δίνει μια ακόμα ευκαιρία μέσα από τη συλλογική σύμβαση των 560 ευρώ, να επιβιώσουν τα 45 παραγωγικά χρόνια του βίου τους.

Τέλος πάντων, μη σε ζαλίζω με εντελώς ευτελή και βαρυστόμαχα πράγματα, που εμείς στο κάτω-κάτω τα έχουμε χωνέψει.

Πάντως, κοντά στις άλλες ψευδαισθήσεις που συνεχίζουν να με βασανίζουν, εγώ θα κάνω σαν να πρόκειται να πάρεις στα χέρια σου το γράμμα μου. Μάλιστα είναι σαν να σε βλέπω μπροστά μου, ολοζώντανο. Πριν αρχίσεις να διαβάζεις την παρούσα ασυνάρτητη επιστολή, καθαρίζεις με την άκρη της μπλούζας σου τα μεγάλα γυαλιά σου. Κι ας ξέρω πως έγιναν θρύψαλο όταν έπεσες στην άσφαλτο.

Και κοίτα τώρα πόσο ασυνάρτητη έχω πια γίνει, που κλαίω για ένα ζευγάρι σπασμένα γυαλιά.

Δεν ξέρω αν ως εδώ σου έδωσα λίγο να καταλάβεις πώς είναι η ζωή μας σήμερα, τριανταεφτά χρόνια από τότε που 'φυγες. Έχουμε αλλάξει κι εντελώς τους κώδικες επικοινωνίας. Να, για παράδειγμα, όταν εσύ φώναζες ΨΩΜΙ-ΠΑΙΔΕΙΑ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, με το ψωμί τι εννοούσες ακριβώς; Υποθέτω, να μην υπάρχουν άνθρωποι που το στερούνται. Ε, με χαρά σε πληροφορώ πως ένας στους έντεκα Έλληνες δικαιούται τουλάχιστον δύο φέτες ψωμί στα δημόσια συσσίτια, τρεις στους έντεκα το ζυμώνουν μόνοι τους γιατί έρχεται φτηνότερα, τέσσερεις στους έντεκα μπορούν ακόμα και αγοράζουν φρατζόλες διατίμησης, και δύο στους έντεκα δεν το τρώνε γιατί παχαίνει. Πιθανόν να σου προξενεί εντύπωση η ποσοστόση με βάση το έντεκα και η απουσία από το συνολικό άθροισμα του ενός. Αυτός ο ένας είναι μετανάστης, πρόσφυγας μπορεί και γύφτος, με λίγα λόγια ένας από αυτούς τους λαθρόβιους που μοιάζει σαν να το κάνουν επίτηδες να είναι κυνηγημένοι από τον πόλεμο ή τη φτώχεια, μόνο και μόνο για να σπάνε τα νεύρα του Άδωνη.

Και γι αυτούς όμως μετά το ξύλο, τις διαπομπεύσεις, τον εξευτελισμό πάντα βρίσκονται λίγα φιλεύσπλαχνα ψιχουλα στη χώρα που γέννησε τον ξένιο Ζευ.

Άρα, αγαπημένε μου Διομήδη, ως προς το ψωμί, ο αγώνας σου δικαιώθηκε.

Στο σκέλος της παιδείας τα πράγματα είναι ακόμη καλύτερα. Τώρα, ως και τα εξάχρονα έχουν τουλάχιστον δέκα ώρες παιδεία στα ολοήμερα ιδρύματα και αν συνυπολογίσει κανείς και τις ώρες μελέτης στο σπίτι, υπερβαίνουν τις δώδεκα. Έτσι, θα είναι έγκαιρα και απολύτως προσαρμοσμένα στο μετέπειτα δωδεκάωρο εργασιακό τους ωράριο. Τα μεγαλύτερα ξεπερνούν, όπως είναι φυσικό, τις δώδεκα ώρες σε άθροισμα παιδείας-παραπαιδείας, πράγμα λογικό και απαραίτητο στην εποχή της έκρηξης της γνώσης. Βέβαια αυτή η έκρηξη αποβαίνει πολλές φορές μοιραία. Οι δυσπροσάρμοστοι έφηβοί πάσχουν μαζικά από κατάθλιψη, ενώ τα εξάχρονα αποκτούν πρόωρα τικ παρότι προέβλεπαν γι αυτά την ηλεκτρονική αλάνα.

Η οπωσδήποτε σοσιαλιστική και τρόπος του λέγειν κυβέρνησή μας έχει μάλιστα καθιερώσει τη διαβίου μάθηση κι έχει ενισχυθεί, έτσι, η επιχειρηματικότητα. Είναι τόσο συγκινητικό να βλέπεις να τονώνεται η αγορά, να ανοίγουν νέα μαγαζιά εμπορίας γνώσεων, σε ποικίλες συσκευασίες (one size, transsexual, μιας χρήσης, για μεγάλα μεγέθη κλπ) διαφεύδοντας πανηγυρικά όσους αθεράπευτα αντικαθεστωτικούς μιλάνε για πανδημία λουκέτων.

Αν τώρα σε όλα αυτά προσθέσει κανείς την ευρύτερη παιδεία που προσλαμβάνει μέσα από τους τηλεοπτικούς δέκτες ο πολίτης κάθε ηλικίας, από το τρυφερό βρέφος ως τον ώριμο ανασφαλή του ΙΚΑ, έχουμε ένα πλέγμα παιδείας από το οποίο δύσκολα ξεφεύγει κανείς

Άρα, αγαπημένε μου Διομήδη, ως προς το σκέλος πεδία, όχι παιδία, συγνώμη πεδύα, τέλος πάντων παιδεία ήθελα να πω, δεν θα είχες σήμερα κανένα απολύτως παράπονο.

Στο τελευταίο μέρος του τρίπτυχου αιτήματος – την ελευθερία – η δικαίωση ξεπερνά κάθε φαντασία. Φτάνει να σου πω ότι δεν υπάρχει πια υπουργείο δημόσιας τάξης!

Ναι, ναι, ξέρω ότι δυσκολεύεσαι να το πιστέψεις, παρ' όλα αυτά είναι μια πραγματικότητα. Περιττεύει στις σημερινές συνθήκες ώριμης στάσης του πολίτη το υπουργείο που είχε ταυτιστεί με τη δίωξη του φρονήματος, τη λογοκρισία, το σάπισμα στο ξύλο κλπ κλπ. Τώρα έχουμε υπουργείο προστασίας του πολίτη!

Μόνο αυτό σου λέω: όταν κάποιος παραμένει ασυγχώρητα ανώριμος, πέφτει μόνος του πάνω στις ζαρντινιέρες και μωλωπίζεται μέχρι να αισθανθεί ότι ωρίμασε. Δεν είναι συγκλονιστικό; Ένας σοφός συνδυασμός της πράσινης ανάπτυξης και της ωρίμανσης του πολίτη. Βέβαια η ζαρντινιέρα μετά γίνεται μια αηδία, αλλά όλα έχουν ένα κόστος. Όχι, χαρακίρι ακόμα δεν κάνουμε, φαντάζομαι όμως πως είναι θέμα χρόνου. Σε κάποιες (ευτυχώς σπάνιες) ακραίες περιπτώσεις, οι θεματοφύλακες της δημοκρατίας ψεκάζουν τους απειθαρχους με παρασιτοκτόνα, όπως έκανε η μάνα σου με την τριανταφυλλιά που είχε στο δίμετρο μπαλκόνι και που τελικά μαράθηκε γιατί δεν είχε πια κουράγιο ούτε να την ποτίσει από τότε που 'φυγες.

Α, να μην το ξεχάσω! Θυμάσαι την ταλαιπωρία για μια φωτογραφία ταυτότητας στην εποχή σου της ισχνής τεχνολογίας; Ε λοιπόν άκου. Κάθε δέκα μέτρα τώρα μια υπερσύγχρονη κάμερα σου τραβάει δέκα φωτό το δευτερόλεπτο. Αυτό είναι λίγο αγχωτικό βέβαια. Πρέπει να προσέχεις συνέχεια την πόζα σου γιατί δεν είναι και ωραίο να βγαίνεις στην αναμνηστική σαν παρασάνταλο. Εγώ πάντως προσέχω. Περπατώ συνέχεια στητή, μ' ένα ελαφρά αινιγματικό και συνάμα αδιόρατα σεξουαλικό χαμόγελο γιατί είναι η πόζα που μου πάει. Πάντα βέβαια υπάρχουν και οι κομπλεξικοί που επικρίνουν το μέτρο. Υποθέτω βάσιμα γιατί τους λείπει η φωτογένεια.

Και επιπλέον. Τώρα, με την ανάπτυξη της κινητής τηλεφωνίας και του ΓΟΤΕ (Γερμανικός Οργανισμός Τηλεπικοινωνιών Ελλάδας) ναι, ναι του πάλαι ποτέ ΟΤΕ, το καθεστώς μάς έχει εφοδιάσει με εύκολης απομνημόνευσης τετραψήφια νούμερα στα οποία μπορεί ο υπεύθυνος πολίτης να αναφέρει όσους καπνίζουν, όσους γελάνε, όσους ελπίζουν. Διαβάζοντάς το, φαντάζομαι πόσο παλιομοδίτικη θα σου φανεί και σένα η μαύρη κουκούλα.

Αν όλα αυτά δεν αποδώσουν, τους - ευτυχώς ολοένα και λιγότερους - ταραξίες, το υπουργείο προστασίας του πολίτη τους παραπέμπει στο λαϊκό δικαστήριο των τηλεπαράθυρων, όπου εκεί πια διαπομπεύονται ολοκληρωτικά από τους ξεφωνημένα αντικειμενικούς δημοσιογράφους που τώρα ασκούν και το λειτούργημα των διαφωτιστών της νέας εποχής, σε συνεργασία βέβαια πάντα με τους πολιτικούς λειτουργούς. Ειδικά όσοι έχουν την τύχη να τους παραλάβει για διαφώτιση ο Καψής με την ευθύβολη κριτική του ή ο Πάγκαλος – μ' εκείνη τη γουργουριστή από το υγροποιημένο λίπος φωνή του – τους σιχάινεται και η μάνα τους. Τόσο ανώφελους και επιζήμιους τους παραδίδει η επιχειρηματολογία τους στην ώριμη κοινή γνώμη.

Η κατάκτηση της ελευθερίας είναι πλέον τόσο εμπεδωμένη ώστε - θα σου το πω και μη σκάσεις κι εσύ στα κλάματα - στη φετινή πορεία του πολυτεχνείου μπροστάρης θα είναι, ως παλαιόμαχος της εξέγερσης, ο ίδιος ο υπουργός του υπουργείου προστασίας του πολίτη, μαζί με τον Ανδρουλάκη που η κατεύθυνση του λυκοπιάσμάτος του τον βοηθά να ατενίζει πάντα μπροστά, με αισιοδοξία προς το μέλλον, καθώς και μια τιμητική φρουρά τουλάχιστον δέκα χιλιάδων ένστολων.

Δυστυχώς, σύμφωνα με βάσιμες αν και ανεπιβεβαιώτες πληροφορίες, στην πορεία δε θα συμμετάσχει ο τρόπος του λέγειν πρωθυπουργός της τρόπος του λέγειν χώρας γιατί είναι κουρασμένος από το μαραθώνιο στον οποίο τον χτύπησαν τα καινούρια πορτοκαλί σκαρπίνια.

Με δικαιωμένο λοιπόν συνολικά το κύριο σύνθημα της εξέγερσής του Νοέμβρη, πιστεύω αγαπημένε μου Διομήδη, να αισθάνεσαι κι εσύ δικαιωμένος.

Έτσι αισθάνθηκαν και κάποιοι από τους συμμετέχοντες στην 'αυλή του φθινοπώρου' και δικαιολογημένα εξαγόρασαν το αίμα μιας ολόκληρης γενιάς με μια θέση ευρωπαϊκού επιτρόπου, υπουργού, βουλευτή, γενικού γραμματέα και ούτω καθεξής. Γι αυτό σου εξήγησα πώς έχει σήμερα η κατάσταση, για να μη βιαστείς να τους χαρακτηρίσεις

ενεχυροδανειστές της ιστορίας ή παραχαράκτες ή πουλημένους ή γιαλαντζί επαναστάτες.

Ίσα-ίσα μάλιστα που και σήμερα δίνουν έναν αγώνα για τη σωτηρία της πατρίδας, η οποία παρέλειψε να σου πω ότι περνά δυσκολούτσικες ώρες.

Στο λέω έτσι χαϊδευτικά για να μη σε τρομάξω. Όχι τίποτα φοβερό, όχι. Μη βάζεις κακό με του νου σου. Απλώς έχουμε χρεοκοπήσει, ξαναγίναμε αποικία του κερατά, μετά τους Αμερικάνους οι Γερμανοί ξανάρχονται, οι μισθωτοί γίνανε σκλάβοι, οι μεροκαματιάρηδες κατατάσσονται στο μεγάλο στρατό της ανεργίας, οι συντάξεις εξαερώνονται, στα νοσοκομεία χειρουργούν χωρίς αναισθητικό, οι δανειολήπτες αυτοκτονούν, τα παιδιά μας τα ρίχνουμε στη χωματερή (αυτό στο είπα ήδη), οι γέροι ψάχνουν για παράταιρα παπούτσια και σάπια λάχανα στα σκουπίδια, η χώρα μοιράζεται σε δεκατρία καντόνια, ή πασαδιλίκια ή σατραπείες, ή περιφέρειες, ο δημόσιος πλούτος έχει ξεπουληθεί και όσος απέμεινε είναι στις μικρές αγγελίες της χρυσής ευκαιρίας, ο Γιωργάκης μας απειλεί με εκλογές, πέντε μέτρα πιο κάτω απ' το πολυτεχνείο οι χρυσαυγίτες γίναν δημοτικοί σύμβουλοι, όλοι είμαστε πολύ χαρούμενοι και ανεβασμένοι και σκάμε από τα κλάματα κι εγώ παράλληλα φροντίζω να κρατώ αυτό το ελαφρά αινιγματικό και συνάμα αδιόρατα σεξουαλικό χαμόγελο μου.

Αγαπημένε μου Διομήδη,

σου έγραφα αυτό το γράμμα πριν ολοκληρωθεί η θεραπεία μου στο καθαρτήριο της μνήμης και σε ξεχάσω εντελώς.

Συγχώρεσέ μου τους δυσνόητους νεολογισμούς αλλά πρέπει να ξεφύγω από την ξύλινη γλώσσα, πρέπει να συμβαδίσω με την εποχή μου. Με πολύ κόπο, νομίζω ότι το έχω καταφέρει. Σου περιέγραφα με αδρές γραμμές τη χώρα που θα ζούσες αν δεν βιαζόσουν τόσο να φύγεις, χωρίς να αναφέρω ούτε μια φορά τη λέξη ιμπεριαλισμός, εκμετάλλευση, πλουτοκρατία. Δεν είπα καν μια φορά τη λέξη μαλακία. Πώς θα μπορούσα άλλωστε αφού η ζωή μας σήμερα δεν έχει πια σχέση με όλ' αυτά.

Φίλα μου τον Ιάκωβο, τη Σταματίνα, το Νίκο, το Μιχάλη, τον Αλέξη και όσους έφυγαν πρόωρα από εξοστρακισμό, εκπυρσοκρότηση ή σιδηρολοστό. Πες το σε όλους να χαρούν, πως ο αγώνας επιτέλους δικαιώθηκε.

Δεν θα σου στείλω το γράμμα με κούριερ γιατί φοβάμαι μην το απενεργοποιήσουν.

Θα το βάλω σ' ένα μπουκάλι και θα το αφήσω να αρμενίζει στη ρυπαρή θάλασσα, ελπίζοντας πως με τόσα εκατομμύρια ναυαγούς, κάποιος θα το βρει και θα στο επιδώσει.

Νίνα Γεωργιάδου

16 Νοέμβρη, 2010

Πηγή: <http://www.alfavita.gr>

=====

Απ:Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από Ηλιanna - 17/11/2010 19:58

Τι αξιόλογη επιστολή,..... αυτή και αν είναι μνημόσυνο ουσιαστικό.

Νάσαι καλά για τη δημοσίευσή αυτή!!!!

=====

Απ:Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από Ηλιanna - 17/11/2010 19:59

Θα την προσθέσω στο facebook!!!

=====

Απ:Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από linmak88 - 17/11/2010 20:00

Αξιζει οντως την προσοχή μας και θα ήθελα πολύ να την διαβάσουν όλες οι φίλες από το φόρουμ!
:blush:

Θα την προσθέσω στο facebook!!!

Και πολύ καλά θα κάνεις.

=====

Απ:Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από linmak88 - 17/11/2010 20:03

Μπορεί να ξύνει τις πληγές μας αλλά τουλάχιστον λέει την αλήθεια!:huh:

=====

Απ:Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από Ηλιanna - 17/11/2010 20:05

Συνοψίζει την σημερινή κατάσταση με έναν ποιητικό λόγο. Και πάλι μπράβο!

=====

Απ:Εδώ Πολυτεχνείο....

Δημοσιεύθηκε από vasiliki ver - 17/11/2011 13:33

http://www.youtube.com/watch?list=PLDA4B97EEAC260FE0&v=MIFηpxn9oTk&feature=player_detailpage

http://www.youtube.com/watch?feature=player_detailpage&v=wK4ksLGdn4A

=====